

Lars Løkke Rasmussens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister

Dato

17. november 2018

Sted

Herning

Danmark er mulighedernes samfund. Skabt gennem generationer. Og Venstre har været med hele vejen.

Vi er et moderne folkeparti. Men vi har ældgamle rødder.

Den første Venstreklub, som det hed dengang, blev dannet af folk i den Grundlovgivende forsamling i 1848.

Og tænk, at når vi om blot to år mødes til jubilæumslandsmøde lige præcis her i Herning, så vil vi kunne fejre, at det er 150 år siden, at kimen til nutidens Venstre blev lagt.

Det var jo i 1870 at de mange venstregrupper gik sammen. I Det Forenede Venstre.

Der er sket meget siden.

Igennem halvandet århundrede har verden ændret sig. På både godt og ondt. Men mest på godt.

Vækkede man medlemmerne af Det Forenede Venstre til live igen, ville de nok have svært ved at genkende det Danmark og den verden, som de dengang satte sig for at forandre.

Verden har været igennem to verdenskrige, der har kostet millioner livet, ændret grænserne i Europa og lavet ar så dybe, at de stadig mærkes generationer senere.

Vi har oplevet en iskold krig mellem demokrati og diktatur, der betød, at vi i årtier levede med en reel trussel om en ny verdenskrig, der kun var én overilet beslutning væk.

Og vi har set økonomiske verdenskriser, der på et øjeblik har fået velstand og velfærd, som det tog år at bygge op, til at forsvinde som sand mellem fingrene.

Mennesker har flyttet sig fra land til by. Erhverv er gået til grunde, og nye er opstået i deres sted. Ny teknologi udretter hver dag det, der næsten må betegnes som mirakler.

Ligestillingen har taget kvantespring, og kernefamilien med far, mor og

fællesbørn har fået følgeskab af bonusbørn, papforældre og regnbuefamilier.

Og vi har skabt nye, internationale fællesskaber, der både forpligter og beskytter. Og som har været med til at skabe et grundlag for fred, velstand og samarbejde, som er historisk enestående.

Og alligevel – på trods af verdenskrige, verdenskriser, samfundsomvæltninger – og ja, selv afskeden med de radikale i 1905, så er vi her endnu. Os Venstrefolk. Nu næsten 150 år senere.

Det gør mig så usigelig stolt at stå her i dag.

Foran jer. Sammen med jer. Alle jer, der udgør ryggraden i vores parti. Venstre. Danmarks liberale parti.

Vi er ikke alene en del af danmarkshistorien. Vi har i dén grad været med til at skrive den.

Og selvom medlemmerne, der dengang var med til at stifte Det Forenede Venstre, sikkert ikke ville kunne genkende meget i det moderne Danmark, så er jeg sikker på, at de ville kunne kende sig selv i vores parti.

For hvad det, de forenedes om dengang? I Det Forenede Venstre.

Ja, først og fremmest at de ikke kunne lide de konservative. Men det var jo heldigvis kun dengang.

I dag som dengang er der andet og mere, der binder os sammen.

På kryds og tværs af landet. På tværs af generationer.

Fra unge VU'ere hernede, som lige har meldt sig ind. Til gråhårede seniorer, som har været med i en menneskealder.

Hvad enten man interesserer sig mest for det lokale, det nationale, det europæiske eller det globale.

Uanset om man føler sig mest hjemme på handelshøjskole eller på en rigtig højskole.

Ja, på tværs af alting, har vi mere end medlemskortet til fælles.

Nuvel, vi Venstrefolk kan være uenige om meget. Det er vi tit.

Alt andet ville da også være mærkeligt.

En bredt forankret folkelig bevægelse uden uenigheder. Uden rum til forskellighed. Nej, vel? Det er ikke noget at stræbe efter.

Et parti hvor alle altid er enige om alting – stort som småt - det hører ikke hjemme i et demokrati som Danmark. Det bringer nærmere minder om diktaturstater, hvor de såkaldte partier reelt blot er tomme kulisser for magthaverne.

Vi er forskellige i Venstre. Det var Venstrefolkene da de forenede sig for snart 150 år siden. Og det er vi endnu.

Vi kan diskutere. Her er højt til loftet. Langt til døren.

I et parti, som hylder forskellighed, kan og skal vi jo ikke kræve, at alle er ens.

MEN vi er fælles om noget. Noget vigtigt. Det vigtigste.

De værdier, som vores parti Venstre er skabt på.

De værdier, som vi er fælles om.

De værdier, som vi tror på.

Som vi vil kendes på.

Som forener os.

Værdier som er Venstre.

Frihed og fællesskab.

Frihed. Fællesskab.

To små ord. Men små ord med stor betydning. To ord som pryder forsiden af vores principprogram. Ikke det ene. Ikke det andet. Men begge. I sammenhæng.

Frihed og fællesskab.

Det er de to værdier, som er dybt rodfæstede i vores partis historie. Som vi har navigeret efter igennem snart 150 år og brugt, hver gang vi har været med til at træffe beslutninger om Danmarks fremtid.

Jeg ved godt, at andre partier bruger deres landsmøder til at vaske gulv med historien, med tidligere ledere og tidligere beslutninger.

Det gør vi ikke i Venstre.

I Venstre er vi ikke kun stolte af de ældste sider i historiebogen, men også af de nyeste.

Vi er stolte af hele vores historie, fordi vi altid har brugt de to små ord med stor betydning som rettesnor. Vi veksler ikke vores værdier, når vi sidder i regering.

For Venstre er det altid frihed og fællesskab.

I Venstre er vi stolte af vores historie.

Stolte af vores resultater.

Og vi er stolte af dem der kom før os!

Vi mennesker indgår i mange fællesskaber. Nok flere end vi til daglig går og tænker på.

Mange fællesskaber er naturlige. De er et livsvilkår. Fællesskaber er kernen om

vores liv.

Familien man bliver født ind i. Og den familie man selv skaber. Det helt nære fællesskab. Som vi indgår i, uden at tænke mere over det.

Man vågner jo ikke ved siden af sin ægtefælle og tænker ”det er vel nok et dejligt fællesskab”. Man tænker forhåbentligt på at give et kys og så komme i gang med dagens gøremål.

Fællesskaber det er også dér, hvor vi bor, lever, arbejder og uddanner os.

Højskolerne. Andelsbevægelsen. Fagbevægelsen.

Det er vores venner, kolleger og folk i foreningsdanmark, som vi deler interesse med.

Fællesskaber er dér, hvor vi er der for hinanden.

I dag har jeg den store ære, det privilegium, at være statsminister. For Danmark. Vores store fællesskab.

Og det er kun på grund af fællesskabet, at jeg står her i dag.

Jeg var den første i min familie, der tog en akademisk uddannelse. Fællesskabet gav mig muligheder, som jeg ellers aldrig ville have fået.

Fællesskabet giver os alle sammen muligheder, som vi ikke ville have alene.

Fællesskabet holder hånden under os, når livet gør ondt.

Fællesskab gør stærk.

Der er jo dem, der siger, at man først bliver rigtig voksen, når man selv får børn, eller når man mister sine forældre. Så må jeg være meget voksen. For jeg har oplevet begge dele.

Jeg har fulgt mine forældres gang i gennem livet. Som endte hos det danske sundhedsvæsen. Med læger og sygeplejersker, som hjalp i den måske sværeste tid, jeg nogensinde har oplevet.

Jeg har fulgt mine børns gang igennem børnehave, folkeskole og videre uddannelse. Set dem have muligheder, som mine forældre slet ikke turde drømme om.

Det samme ønsker jeg for alle, der vokser op i Danmark.

Vi er nået utroligt langt. Jo mere, jeg har oplevet og set, hvad fællesskab gør, når man gør det rigtigt, desto mere stolt bliver jeg af den måde, vi har indrettet vores land på.

Vi lever et ganske fantastisk sted på jorden. Ikke fordi vejret er bedre. Naturen smukkere. Eller lyset anderledes.

Men fordi vi på denne plet på kloden har skabt et helt fantastisk samfund. Det bedste jeg kunne forestille mig at leve i.

Det er ingen tilfældighed, at vi danskere igen og igen kåres som nogle af verdens lykkeligste. Jeg tror, at en stor del af forklaringen er, at vi har fundet en ret unik balance mellem frihed og fællesskab.

Hvor friheden er så stor, at man ikke føler sig bundet. Og hvor fællesskabet – sikkerhedsnettet – alligevel er så stærkt, at man godt tør gå ud på linen.

Men der er selvfølgelig nogen, der ser anderledes på det.

For et par uger siden læste jeg noget i Ekstra Bladet, som gjorde mig lidt knotten.

Det prøver jeg ellers at undgå. Altså at læse Ekstra Bladet.

Jeg havde været bortrejst nogle dage. Noget af det første som mødte mig, da jeg fik tunet ind på danske medier, var en historie om, at Det Hvide Hus i en rapport konkluderede, at måden vi gør tingene på i Danmark og de øvrige nordiske lande, fører til lavere levestandard.

Jeg vil gerne sige det meget klart: Jeg deltager til enhver tid i en konkurrence om hvem, der har den bedste samfundsmodel: Danmark eller USA.

For jeg ved, at vi, Danmark, ville vinde hver gang. Hver eneste gang.

Ja, vi betaler meget i skat. Og skatterne kunne da bestemt også godt være lavere.

Det er vi godt i gang med at gøre noget ved. Men omvendt får vi også meget igen.

Vores børn kan få en uddannelse. Uanset hvem man er, og hvor man kommer fra. Har man flid og flair, så ligger mulighederne åbne.

Vi kan komme på hospitalet og få hjælp, hvis vi bliver syge. Også selvom man hverken har en særlig forsikring eller mange penge i banken.

Og bliver man arbejdsløs, løber ind i problemer eller på anden vis får brug for en hjælpende hånd, så står fællesskabet klar.

Den amerikanske drøm - drømmen om at man kan arbejde sig fra beskedne kår og helt op til toppen af samfundet – ja, den drøm udleveres måske endda bedre i Danmark.

Her handler det nemlig ikke om, hvor man kommer fra. Det handler om, hvad man kommer med!

Hvilken større frihed er der end det? Det er en frihed, som er skabt på grund af fællesskabet. Ikke på trods.

Friheden og fællesskabet skal findes i en balance.

Intet sundt fællesskab uden personlig frihed.

Hvis fællesskabet betyder, at alting skal være lige. At alle behandles ens. På trods af, at vi jo er forskellige. Så bliver fællesskabet omklamrende. Begrænsende. Ufrit.

I hele min politiske karriere har jeg været drevet af en ambition om, at sætte mennesket før systemet.

Jeg kunne ikke forstå, hvorfor det skulle være forbeholdt de få at vælge hospitalet med den korte kø, hvis der var lang venteliste på det offentlige sygehus.

Jeg kunne ikke forstå, hvorfor kommunen skulle bestemme hvilken skole eleven går i, hvis der var plads et andet sted, som passer familien bedre.

Og jeg kunne simpelthen ikke forstå, at ældre mennesker, der gennem et langt liv har truffet egne valg, pludselig ikke selv kunne bestemme, hvem de lukkede ind, når hjemmehjælpen bankede på døren.

Så det, der har drevet mig – det der har drevet os i Venstre - har været at prøve at gøre det store fællesskab mere fleksibelt. Mere frit. Stille mennesker først.

Fordi det mennesket trives bedst ved at træffe egne valg. Og fordi ingen er ens.

I samfund, hvor man kun dyrker fællesskabet – vi har set nogle forfærdelig historiske eksempler på dét – bliver der ingen plads til det enkelte menneske.

Fællesskabet må heller ikke blive så omfattende, at der ikke er forskel på, om vi yder en indsats eller ej.

Det skal kunne betale sig at arbejde. Det skal kunne betale sig at dygtiggøre sig. At turde vove. Og at spare op.

Dét er jo også en del af den succes, som Danmark er. Og derfor får vi hverken frihed eller fællesskab, hvis vi ikke også har den økonomiske frihed.

De stærkeste fællesskaber er også dem, der udviser frisind, når det gælder andres valg.

Til at tænke, tale og tro. Til selv at vælge det liv, der passer den enkelte bedst.

Hvor vi er frisindede nok til at acceptere, at enhver elsker den man gør. Lever som man vil. Også – eller måske især – når vi ikke selv forstår det.

I Danmark har vi en stærk frihedstradition.

De står over hele det danske land: Monumenter, der på forskellig vis minder os om det vigtige i at man kan leve frit og uforstyrret i Danmark, så længe man respekterer fælles grundværdier.

Bare få kilometer herfra kan man finde to af slagsen. Herning Frikirke. Og Herning Friskole.

De benytter deres frihed. Dem accepterer vi. Og vi gør det gerne. De er på ingen

måde i konflikt med de større fællesskaber, folkeskolen og folkekirken.
Vi sætter den individuelle frihed højt. Rigtigt, rigtigt højt. Men den er jo nødt til at gå hånd i hånd med fællesskabet.
Fordi den måde vi udlever den individuelle frihed på her til lands, jo hviler på, at vi har et nogenlunde fælles syn på, hvilket fællesskab, vi er en del af.

Frisind må ikke forveksles med holdningsløshed.
Frihed må ikke forveksles med grænseløshed
Alt er ikke lige godt. Nogle værdier er bedre end andre. Det mener vi.
Og derfor udfordrer det os i disse år er, at vores værdier ikke bare sådan... [knips]
...deles af alle, der er kommet hertil.
Derfor er vores holdning også klar.
Når nogen vil indskrænke vores rummelighed.
Når nogen vil formørke vores oplyste samfund.
Når nogen vil sætte religiøse love over verdslige.
Når nogen vil lænke vores frihed.
Ja, så må vi overfor frihedens fjender i ord og handling forsvare vores åbne samfund!

Hvad gør vi eksempelvis, når nogen misbruger vores friskoletradition til at etablere skoler, som formørker fremfor at oplyse?
Da vi strammede reglerne, gjorde det ondt på nogen. Kunne man nu også stille flere krav til de frie skoler i Grundtvigs og Kolds fædreland?
Ja! Hvis nogle skoler ikke lever op til Grundtvig og Kolds idealer.
Vi skal stå urokkeligt fast på det, der er vores fundament. Det er ikke det danske samfunds opgave at understøtte dem, der vil bryde det ned.
Det er heller ikke længe siden, at vi havde en længere debat om håndtryk.
Noget af det jeg sætter stor pris på er, at vi møder hinanden med et håndtryk.
Det gjorde vi også i morges udenfor landsmødesalen. I gensidig respekt. Det er en god dansk tradition.
Vi vil gerne indføre en ceremoni for at højtideligholde, at udlændinge har valgt Danmark og vores værdier til. At de har gjort sig fortjent til at træde ind i vores forpligtende fællesskab. Få et dansk pas. Blive danske.
Ønsker man at blive dansk, så synes jeg faktisk også, at det er rimeligt, at man ikke blot forstår, men også efterlever vores værdier.

Så kan man diskutere – og det er helt fair – om et håndtryk nødvendigvis skal skrives ind i lovgivningen. Det var jo ikke os der foreslog det. Men det var det

der skulle til, hvis vi ville have flertal for en - i øvrigt god - aftale.
Og helt ærligt: Hvis man er så inderligt imod ligestilling mellem mænd og kvinder, at man vil lade et håndtryk – et håndtryk! - stå i vejen for at få et dansk pas, så er det måske også bedre, at man bliver fri...

Vi kan være stolte af Danmark. Og der er nok at være stolte over. Det går bedre i Danmark, end det har gjort i ti år.

Beskæftigelsen er rekordhøj.

Måned for måned sættes nye rekorder, når mennesker i tusindvis er strømmet i beskæftigelse.

Og andelen, som er i arbejde, er steget i hver eneste af landets 98 kommuner. Fra Herning til Helsingør. Fra Frederikshavn til Fanø.

Ledigheden er lav.

Ledighedskøen er blevet kortere og en check a-kassen skiftes ud med en lønseddel og en plads i det arbejdende fællesskab. Flere børn kan nu spejle sig i forældre, som har noget at stå op til.

Det er godt for økonomien. Godt for fællesskabet. Men endnu vigtigere, så er det en kæmpemæssig menneskelig gevinst.

Danmark er også et grønt foregangsland.

På dage med god blæst dækker vindmøller hele vores elforbrug.

Inden sommerferien indgik vi den bredeste og mest ambitiøse energiaftale nogensinde. Og vi har netop fremlagt en ambitiøs klima- og luftplan, der blandt andet trykker speederen i bund på den grønne omstilling af transportsektoren.

Vores sundhedsvæsen er kåret til det tredjebedste i Europa.

Siden 2001 er ventetiden på en operation blevet mere end halveret. Og i dag overlever mange flere danskere mødet med en kræftsygdom.

Vi har fået styr på udlændingepolitikken.

Tilstrømningen er kommet under kontrol og sidste år var asyltallet det laveste i ni år. Samtidig går det på mange punkter fremad med integrationen – flere udlændinge tjener nu deres egne penge og er i uddannelse eller job.

Og alle de resultater er skabt samtidig med at der er kommet styr på økonomien.

Fra socialdemokraterne overtog vi en offentlig økonomi, der var helt ude på grænserne for den økonomiske politik. Uden nogen sikkerhedsmargin.

Vi strammede bardunerne for ikke at komme i konflikt med budgetloven.

Det har ikke hele tiden været nemt. Og det er ingen selvfølge, at Danmark nu er kommet fri af krisen. Det er ikke bare kommet af sig selv, at vi nu nyder godt af

højkonjunktur.

De seneste tre år har væksten i dansk økonomi været over to procent. Vi skal ti år tilbage for at se noget lignende.

Ja, selvfølgelig har vi glæde af medvind udefra. Det hjælper. Men det er langt fra den eneste forklaring på højkonjunktoren. Et skib med hul i skroget sejler ikke langt. Heller ikke i medvind.

Det har krævet en stenhård indsats. Svære reformbeslutninger, som det sikkert havde været nemmere at være imod. Det var nogen også. Men som i dag viser deres værd.

Venstre var hovedarkitekterne bag genopretningen af dansk økonomi, da finanskrisen ramte.

Vi havde sørget for, at de gode tider i 00'erne blev brugt til at polstre dansk økonomi. Sikre, at der var råd til at handle. Lave krisepakker og holde hånden under økonomien.

Det var os, der tog ansvar for økonomien, da krisen kradsede. Det var os, der i regering lavede reformer af efterløn og dagpenge. Mens andre kørte på frihjul. Og selv da vi kom i opposition tog vi ansvar. Pressede på. Lavede reformer, hvis de styrkede dansk økonomi. Kontrasten mellem ansvarlighed og løsagtighed kunne næsten ikke være større.

Men Venstre har jo ikke gjort det alene.

Beslutninger kan kun træffes, hvis andre partier også har mod, ambitioner og samfundssind nok til at trække i samme retning.

Vi har lavet en del med bred opbakning i Folketinget. Tak for det. Men selvom vi gerne samarbejder bredt, så er der bare nogle partier, som fortjener en særlig tak.

Det er de partier, som på trods af vores forskelligheder, har været med til at flytte Danmark den rigtige retning.

Jeg vil gerne bede jer om, at sende en varm tak fra Venstres landsmøde til vores gode venner og samarbejdspartnere hos Liberal Alliance, Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti.

Tak skal I have!

Kære Venstrefolk. Der er meget at glæde sig over. Der er meget at være stolt over.

Langt de fleste danskere mener, at det går godt i Danmark. Og langt de fleste mener, at det går bedre i dag, end for 3-4 år siden.

Men vi lever også i en tid, hvor både friheden og fællesskabet udfordres. Penge som skulle være gået til samfundets allersvageste er systematisk forsvundet. Og er muligvis brugt på eksklusive rideheste. Myndighederne er blevet svindlet af internationale tyvebander, som betragter det danske skattesystem som et tag-selv-bord for uretmæssige fradrag i milliardklassen. Store, ellers velrenommerede virksomheder har tilsyneladende haft afdelinger, der er blevet misbrugt som hvidvaskcentraler af østeuropæiske rigmænd.

Ja, selv de advokater, som skulle hjælpe med os med at holde orden i tingene undersøges nu for at have spillet på to heste. Vi er desværre igen blevet mindet om, at man godt kan gå klædt som en forretningsmand, og så alligevel ikke være andet end en gemen tyveknægt, som stjæler fra fællesskabet. Det skader tilliden til fællesskabet voldsomt. Og det skader desværre også de mange virksomheder, som opfører sig ordentligt og som vi er helt afhængige af. Derfor er mit budskab til de virksomheder, der har svigtet vores tillid: Ryd op. Nu. Ellers gør andre det for jer.

Problemerne med økonomisk kriminalitet står ikke alene. Verden er i forandring. Globale strømninger melder sig med fuld kraft. Fuldt gennemslag. Også her hos os. Vi så det mest markant med migrantkrisen i 2015. Drevet af krig og konflikt, javist. Men jo også drevet af befolkningsekspllosionen i Afrika. At Mellemøstens unge er i bevægelse. Bevæbnet med smartphones og netadgang er vejen til det gode liv i Europa kortlagt. Og det drages de imod.

Det gælder klimaforandringerne, som er skabt af menneskelig aktivitet, og som der skal handles på, men hvor svaret jo ikke kan være at sætte alting i stå og bremse udviklingen. Stormagter med begrænset forståelse for demokrati, men med enorm appetit på magt. Og en ny verdensorden, hvor vi ikke længere kan basere vores tryghed på andres velvilje, men selv må indstille os på at løfte en større del af ansvaret. Et Europa, som har givet os så meget velstand og hvor dem – Storbritannien - som vi i sin tid fulgtes med ind i fællesskabet, nu trækker sig ud. Alt det presser Europa. Alt det presser Danmark. Det presser vores værdier. Og det er et pres, som ikke bare lige går væk. Ikke i min levetid. Og nok heller ikke i

mine børn eller børnebørns.

Jeg forstår godt, at regeringer i Europa er faldet på de her spørgsmål.

Folk kræver, med rette, at kunne genkende deres land. Folks tillid til fællesskabet udfordres.

Vi ser det i Sverige. Hvor udlændingebatten endnu er så betændt, at et parti fryses ude og hver sjette stemme betragtes ligegyldig af flertallet.

Vi ser det flere steder i Sydeuropa. Hvor protestpartier får opbakning i alt for stort omfang. Alene på en kritik af det bestående. Fordi krisen ramte og tilliden til fællesskabet forsvandt.

Nu ser vi det senest i Tyskland. Hvor migrationspolitikken vel er den væsentlige forklaring på, at kansler Merkel er på vej væk med et eftermæle som ikke længere er helt pletfrit.

I Danmark har vi handlet. Vores faste udlændingepolitik i 00'erne og igen fra 2015 er en del af forklaringen på, hvorfor vi ikke har set det samme opbrud i Danmark.

Men vi må hele tiden holde os for øje, at vi har et ansvar for at føre en politik – også en udlændingepolitik – som giver ordentlige svar på de berettigede bekymringer, som danskerne har. Bekymringer som jeg deler.

Lige i disse uger drøfter vi, hvordan vi sikrer, at flygtninge, som jo i princippet er her midlertidigt, langt højere grad vender hjem, når freden sænker sig.

Vi skal behandle mennesker på flugt anstændigt. Vi skal insistere på, at de tjener deres egne penge. De skal dygtiggøre sig. Men vi skal også bede dem rejse tilbage, når freden sænker sig.

Så de kan bruge deres erfaringer fra Danmark til at genopbygge det fællesskab, som de selv kom fra.

Det er ikke nemt at bede familier om at rejse hjem, hvis de faktisk er faldet til her i landet. Hvis forældrene arbejder og børnene taler dansk. Hvis de indgår positivt i vores fællesskab.

Men det er alligevel det moralsk rigtige. Vi skal ikke gøre flygtninge til indvandrere!

Vi skal passe på Danmark. Så vi kan genkende vores land. Nu og i fremtiden. Og det udfordrer.

Har man kun øje for den personlige frihed, så er det måske nemt nok. Og vægter man kun fællesskabet – kollektivet - så er det sikkert også nemt.

Men det er når man skal finde balancen mellem frihed og fællesskab, at det begynder at blive svært.

Og ja, nogen gange kan det være anstrengende at være liberal. Men vi Venstrefolk har ikke noget imod at strenge os an!

Om godt og vel et halvt år har der været folketingsvalg i Danmark. Samtidig er verden omkring os er i opbrud. Nære allierede rykker længere væk. Politiske positioner herhjemme forandres. Men når der er uro omkring én – måske især når der er uro omkring én – så må man finde ro i sig selv. Finde ind til kernen. Bevare overblikket. Eller som Piet Hein skrev:
Der er en ro
Og den beror på,
At du er tro mod det du tror på.
Så må man huske hvor man kom fra. Hvor man er. Og hvor man er på vej hen. For os i Venstre må det betyde, at vi skal finde hjem til de værdier, som nu og altid har været bærende for os:
Frihed og fællesskab.

De værdier, som har skabt Venstre.
De værdier, som har gjort Venstre til en stærk folkelig bevægelse.
Og de værdier, som skal bære Venstre ind i fremtiden.
Tak for ordet! Og rigtigt godt landsmøde.

Kilde

Ukendt

Tags

Politisk tale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-loekke-rasmussens-tale-til-venstres-landsmoede-2018>